

THEATERKRANT

RECENSIE

DREAMS. DRAMAS. DIAMONDS. COPYCATS

★★★★☆ **ANDERS**

8 APRIL 2017 - MOTEL MOZAÏQUE, ROTTERDAM - SPEELLIJST

DE SOUNDTRACK VAN HET DWALEN

Door Dick van Teylingen gepubliceerd 10 april 2017

Motel Mozaïque was altijd al een veelzijdig festival, maar dit jaar lijkt de programmering nog diverser dan anders. De relatie met Rotterdam is weer sterk. Aan de rand van het festival kun je een wandeling maken door de stad, georganiseerd door Copycats, met een koptelefoon die je niet vertelt waar je heen moet. Dat mag je zelf bedenken.

Ga op een aangename plek zitten, start het geluid en je krijgt eerst een proloog. Je hoort vanzelf wanneer je op weg kunt gaan. Probeer een beetje te verdwalen. Als dat te goed lukt, zit er in het tasje dat je meekrijgt een kaart van de stad, een flesje water en een telefoonnummer.

Dat zijn zo ongeveer de instructies waarmee de Copycats je de stad insturen. De bedenkers van de wandeling zijn Christina Flick, Kimmy Ligvoet en Ilyas Odman. Ata Güner zorgt voor de muziek, die een belangrijke sfeermaker blijkt. Copycats opereert onder de vleugels van Productiehuis Rotterdam, dat inmiddels deel uitmaakt van Theater Rotterdam.

ELDERS

Nog geen andere recensies

SPEELLIJST

De eerstvolgende drie speelbeurten van deze voorstelling:

[Volledige speellijst](#)

VERWANTE ARTIKELEN

- [Schwalbe speelt een tijd](#)
- [Huis](#)

TAGS

[Ata Güner](#), [Christina Flick](#), [Copycats](#), [Ilyas Odman](#), [Kimmy Ligvoet](#), [Motel Mozaïque](#), [Motel Mozaïque 2017](#), [Theater Rotterdam](#)

Dreams. Dramas. Diamonds., zoals de tour heet, bestaat uit een samenspraak in het Engels, een wisseling van berichten uit 2015 en '16 tussen een man en een vrouw die zich wanda21 en foxglove noemen. De berichten zijn ingesproken met aangename stemmen, rustig en een tikkeltje bezwerend. Daarmee zuigen ze de luisteraar gaandeweg hun wereld binnen.

Het begint met kleine dingen (een moeder met een blessure), wordt soms een beetje poëtisch of filosofisch (welke taal spreken we in onze dromen?), vervolgd door aangrijpende gebeurtenissen voor de personages (de dood van David Bowie en Prince), politieke kwesties (een bos wordt gekapt voor mijnbouw, vluchtelingen verdrinken in de Middellandse Zee), een groot menselijk probleem en uiteindelijk een crisissituatie met Istanbul als goed gekozen decor.

Het verhaal, dat in het begin vredig door je hoofd spoelt als eb en vloed, krijgt een apocalyptisch horroreinde. Nog steeds zonder stemverheffing trouwens: je kunt wel schreeuwen tegen het lot, maar wat schiet je daarmee op? Het gevoel daarbij kun je alleen nog maar wat lucht geven in een lied.

Dwalen in verlaten straten met *Dreams. Dramas. Diamonds.* op je hoofd lijkt een goede optie, maar een terras in een drukke uitgaansbuurt bevat ook prima. Het contrast tussen de drukte van veel mensen op straat en het persoonlijke verhaal werkt op een prettige manier ontregelend. Door de oorkappen van de koptelefoon breekt de werkelijke wereld in de opgeroepen werkelijkheid in. Met een goed gemaakte audiotour als *Dreams. Dramas. Diamonds.* zie en hoor je de stad op een andere manier.

Foto: Theater Rotterdam

Plaats een reactie

Uw e-mailadres zal *nooit* gepubliceerd of gedeeld worden. Verplichte velden zijn gemarkeerd met *

Reactie

Naam *

E-mail *

Website

Plaats Reactie

@Theaterkrant 2017

LET OP: op deze recensie rust auteursrecht. Voor geheel of gedeeltelijke overname, in welke vorm dan ook, is vooraf toestemming nodig van de uitgever.